

Література:

1. Омеляненко Т.В., Барабась Д.О., Вакуленко А.В. Управління конкурентоспроможністю підприємства : [навч. посіб.] / Т.В. Омеляненко, Д.О. Барабась, А.В. Вакуленко. – К.: КНЕУ, 2006. – 272с.

2. Нападівська Л.А. Сучасні підходи до управління конкурентоспроможністю підприємства / Л.А. Нападівська // Проблеми та перспективи розвитку інноваційної діяльності в Україні: зб. наук. пр. – К.: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2015. – С. 179-181.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ТА ТЕХНОЛОГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ

Кирчата І.М., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

У сучасних умовах з метою поліпшення конкурентних позицій керівникам підприємств необхідно враховувати технологічні вимоги і ухвалювати рішення, направлені на впровадження нових або удосконалення наявних технологій.

Інноваційна діяльність припускає використання новітніх технологій, технічні розробки, впровадження нових виробничих процесів, нових видів товарів і послуг, а також виробничих систем, які застосовуватимуться на підприємстві і сприятимуть позитивному ефекту на рівні економічних і соціальних відносин.

Для збільшення зростання виробництва технологічноскладних і наукоємних товарів потрібна концентрація значних фінансових ресурсів, спрямованих на інноваційні розробки. Саме тому для підвищення конкурентоспроможності підприємству необхідно здійснювати ефективний технологічний менеджмент, який дозволить впливати на основні показники діяльності підприємства.

За таких умов вимоги до технологічного менеджменту полягають в наступному:

- визначення потреби в продукції або послугі;
- точне визначення ринкового попиту і області реалізації;
- чітке визначення вимог споживача на основі постійного аналізу контактів або потреб ринку з урахуванням будь-яких невизначених потреб або тенденцій з боку споживача;
- чітке інформування постачальника про всі вимоги, що пред'являються споживачам;
- організація ефективного маркетингу;
- управління якістю через знання ринку;
- впровадження нових технологій з метою задоволення потреб споживача.

В рамках технологічного менеджменту проводиться науково-технічна політика, яка є засобом реалізації оперативних задач, вирішуваних у виробничому відділенні і орієнтує діяльність підприємства по тих напрямках, які

можуть забезпечити підвищення ефективності виробництва шляхом створення і випуску продукції, що відповідає попиту і потребам споживачів.

Науково-технічна політика вирішує наступні основні задачі: швидка і чітка адаптація виробництва до постійно змінних умов конкретних ринків; внесення відповідних корективів в поточні і середньострокові плани; мінімізація витрат.

Науково-технічна політика зазвичай розробляється в таких напрямках: орієнтація виробництва на випуск нових товарів; орієнтація виробництва на швидке технічне оновлення продукції, що випускається; орієнтація виробництва на випуск традиційних товарів, що мають попит на окремих ринках.

Правильно сформульована науково-технічна політика має важливе значення для виробничого підрозділу, оскільки дозволяє оцінити перспективи розвитку ринку і можливості концентрації ресурсів на найперспективніших напрямках діяльності.

Для успішної реалізації технологічного менеджменту в цілому і науково-технічної політики зокрема, необхідна адаптація організаційної структури підприємства до цілей підприємства. Така структура повинна відповідати наступним вимогам:

- сприяння впровадженню заохочень за ініціативи працівників у сфері наукових розробок;
- сприяння інтеграції технологічних стратегій;
- створення підрозділів, що займаються науковими розробками, а також забезпечення обміну інформацією між такими підрозділами, виробництвом і маркетингом.

Найважливішу роль в процесі здійснення технологічного менеджменту відводять розробці науково-дослідних робіт. Для організації останніх необхідне виділення підрозділів для здійснення фундаментальних, прикладних і дослідно-конструкторських робіт, що допоможе повністю розкрити інноваційний потенціал підприємства.

Для цього науково-дослідні роботи слід організувати так, щоб виділити три основні структурні напрями інноваційної діяльності – фундаментальні дослідження, прикладні дослідження і роботи по удосконаленню продукту. Забезпечення роботи в цих напрямках дозволить оперативно пристосовуватися до змін зовнішнього середовища, прискорити процес та швидше реагувати на зміни інноваційного попиту на продукцію підприємства.

Необхідність інноваційного розвитку виробництва висуває нові вимоги до змісту, організації, форм і методів управлінської діяльності.

Вона диктує появу особливого типу менеджменту, спрямованого на управління процесами оновлення всіх елементів виробничих систем – технологічного менеджменту.

Для його успішної реалізації підприємству необхідно розробити науково-технічну політику, а також забезпечити створення нової структури управління підприємством, яка дозволить швидше адаптуватися до умов змін на ринку.